

تظاهرات اول ماه مه در تورنتو با حضور گسترده مردم برگزار شد !



در روز اول ماه ۲۰۱۳، تظاهرات گسترده ای با حضور حدود ۷ هزار نفر از نیروهای انقلابی، فعالین کارگری و نیروهای آگاه و مترقی در تورنتو برگزار شد. این تظاهرات از خصوصیات بسیار مهمی برخوردار بود که بخشا منعکس کننده وضعیت سیاسی - اقتصادی نظام سرمایه داری در کانادا (و جهان) هستند.

راهپیمایی اول ماه مه در تورنتو در شرایطی برگزار شد که کانادا، نظیر آمریکا از جمله دولت های امپریالیستی ای می باشند که روز جهانی کارگر در آن ها برسمیت شناخته نشده است. و این درحالی است که جشن روز جهانی کارگر با مبارزات کارگران آمریکا برای ۸ ساعت کار روزانه؛ در دهه ۱۸۸۰ در این کشور آغاز شد. با وجود این، برگزاری این راهپیمایی در اول ماه مه در تورنتو نشان از مقاومت و روحیه مبارزه جویی کارگران و توده های آگاهی داشت که به سیاستهای ضدکارگری و ارتجاعی سرمایه داران حاکم و دولت‌هایشان وقعی نمی گذارند.

راه پیمایی اول ماه مه در ساعت پنج و نیم عصر از میدان "نیتن فیلیپ" (Nathan Phillips Square) تورنتو شروع شد و در خیابان های مرکزی شهر ادامه یافت. با مارش تظاهرکنندگان، عابرین توقف می کردند و کارگران رستوران ها و مغازه ها بیرون آمده و این راه پیمایی عظیم را تماشا می کردند. موسیقی دانان با نواختن انواع آلات موسیقی با آوای تظاهرکنندگان که شعارهای ضدسرمایه داری سر داده بودند، همراهی می کردند. جوانان پرچم های سرخ حمل می کردند و پرشور و سرودخوان در خیابان پای می کوبیدند. سازمان دهندگان راه پیمایی در میدان های محل تجمع تظاهرکنندگان به سخنرانی در مورد مسائل مختلف کارگری - سیاسی - اجتماعی و مسائل پناهندگان در کانادا پرداختند.

صف راه پیمایی در خیابان "کوئین" در جلوی فروشگاه زنجیره ای "لابلاز" (Loblaws) که رابطه تجاری با کارخانه های پوشاک بنگلادش دارد) توقف کرد و یکی از سخنرانان در مورد فاجعه بنگلادش و کشته شدن صدها کارگر زن در آن کشور، صحبت کرد. تظاهرکنندگان به یاد کارگران کشته شده در بنگلادش؛ یک دقیقه سکوت کردند. لازم به تذکر می باشد که مارک پوشاک موسوم به "جو فریش - Joe Fresh" که متعلق به فروشگاه "لابلاز" است، یکی از مارک های پوشاک تولید شده در "رنا پلازا - Rana Plaza" بنگلادش است.

بعد از "لابلاز" تظاهرکنندگان به سمت "پارک نروژ کوچک - Little Norway Park" محل شرکت هواپیمایی "پورتر"- Porter Airlines رفتند؛ جایی که کارگران این شرکت در اعتراض به شرایط بد و ناامن محل کارشان و عدم رعایت استانداردهای ایمنی توسط صاحب شرکت؛ و کاهش حقوق و مزایای کارگران به بهانه بحران اقتصادی؛ از ۳ ماه پیش تاکنون در اعتصاب به سر می‌برند. در آن جا نماینده کارگران اعتصابی به سخنرانی پرداخت و از حمایت تظاهرکنندگان سپاسگزاری کرد.

در تمام مدت راه پیمایی؛ پلیس سرا پا مسلح تورتو همراه با جمعیت حرکت می‌کرد. نیروهای پلیس در وحشت از واکنش تظاهرکنندگان راه آن‌ها را در مقابل فروشگاه "لابلاز" و "هواپیمایی پورتر" بستند و از نزدیک شدن آن‌ها به املاک سرمایه‌داران جلوگیری کردند. راه پیمایی در ساعت ۱۰ شب خاتمه یافت.

یکی از خصوصیات بسیار مهم جشن اول ماه مه امسال شرکت گروه‌های مختلفی از جوانان ونوجوانان آگاه و مترقی و ضدسرمایه داری در آن بود. این گروه‌های جوانان که اغلب بعد از حرکت "اشغال وال استریت" تشکیل شدند، فعالیت‌های انقلابی اجتماعی خود را به شیوه‌های مختلف در تورتو ادامه می‌دهند. این گروه‌های جوانان علاوه بر شرکت در راه پیمایی؛ چندین حرکت سمبولیک و مترقی در اطراف شهر تورتو انجام دادند. به عنوان مثال گروهی از آنان به نام "اشغال باغ‌ها" محوطه و فضای سبز ادارات دولتی را اشغال کرده و در آن جا (به شکلی سمبولیک و در اعتراض به فقر و گرسنگی و گرانی مواد غذایی) اقدام به کاشتن سبزیجات و درخت‌های میوه کردند.

ویژگی دیگر راه پیمایی اول ماه مه امسال؛ شرکت تعداد بیشتری از توده‌های مردم در این مارش کارگری و محتوای انقلابی تر و رادیکالتر شعارهای ضدسرمایه داری آن نسبت به سال‌های گذشته بود. شرکت وسیع‌تر توده‌های مترقی و محتوای رادیکال این راهپیمایی عرصه را بر اتحادیه‌های زرد کارگری و "ان.جی.او"‌های دست راستی هر چه بیشتر تنگ کرده و در نتیجه این تشکلات به اصطلاح کارگری در راهپیمایی مستقل کارگران برای روز جهانی کارگر اصلاً حاضر نبودند. لازم به ذکر است که دولت کانادا (آمریکا) با یک سیاست ارتجاعی و حساب شده، بجای شناسایی اول ماه مه به مثابه روز جهانی کارگر، اولین دوشنبه ماه سپتامبر را به عنوان روز کارگر تعیین کرده و در آن روز است که اتحادیه‌های کارگری زرد و دیگر نیروهای دست راستی کانادا (که ذاتاً سازشکار و مماشات طلب هستند) به راهپیمایی می‌پردازند و با صحنه‌گذاران بر سیاست‌های ضد کارگری دولت ماهیت غیر کارگری خود را به نمایش می‌گذارند. به عنوان مثال بزرگترین اتحادیه کارگری کانادا (که اخیراً به کارگران رهنمود داد که در انتخابات به حزب لیبرال کانادا که شدیداً ارتجاعی و ضدکارگر است؛ رأی بدهند) امسال هم مثل همیشه در تظاهرات اول ماه مه شرکت نکرد. در حالی که همین "اتحادیه" همچون گروه‌های دست راستی همیشه در نمایشات روز کارگر دولتی (اولین دوشنبه ماه سپتامبر) فعالانه حضور دارد.

علاوه بر کاربرد تاکتیکی نظیر تلاش برای عدم به رسمیت شناخته شدن اول ماه مه به عنوان روز جهانی کارگر در کانادا، دولت این کشور همواره تلاش کرده که به اشکال مختلف و حتی کاربرد زور عریان جلوی

Anti-

Capitalist Convergence) را دستگیر و مجازات کرد. بدینگونه که بازداشت شدگان را وادار به پرداخت ۶۳۷ دلار جریمه (به جرم شرکت در تظاهرات غیرقانونی) کرد.

اما علیرغم تلاش های دولت علیه برگزاری مراسم اول ماه مه، در اول ماه مه سال ۲۰۰۵ اولین جشن روز جهانی کارگر در تورنتو (پس از سال ها ممنوعیت و سرکوب شدید آن توسط دولت و عدم برگزاری آن در کانادا) با شرکت حدود ۲۰۰ نفر از نیروهای چپ انقلابی (منجمله فعالین چریکهای فدایی خلق ایران در تورنتو، گروه "اتحاد علیه فقر" (Ontario Coalition Against Poverty) و گروه "هیچکس غیرقانونی نیست" (No one is Illegal)-گروهی که بر علیه مقررات ضدپناهندگی مبارزه می کند) مجدداً شروع شد. از آن پس تاکنون مرتباً تعداد شرکت کنندگان در این تظاهرات افزایش یافته و به شکلی مترقی تر و توده ای تر برگزار شده است.

امسال نیز فعالین چریک های فدایی خلق در تورنتو با حمل بنرهای خود در این تظاهرات شرکت کردند و با سر دادن شعارهای انقلابی علیه امپریالیسم و رژیم جمهوری اسلامی ، توجه راهپیمایان را به تنیدگی سلطه امپریالیستی با دیکتاتوری جمهوری اسلامی جلب نمودند.

فعالین چریکهای فدایی خلق ایران در تورنتو - کانادا

اول ماه مه ۲۰۱۲